

דברות קודש

מאת
ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פרשת וישלח

נאמטא

©
כל הזכויות שמורות
ל'איגוד חסידי בוסטון' {ע"ד}
שע"י קהל 'קדושת פינחס' באסטאן
רח' נועם אלימלך 2 ביתר עילית.

להנצחות לדגל שמחה
או לעילוי נשמת
ניתן לשלוח מייל:

A0799326426@GMAIL.COM

058-325-4668

עיצוב וסדר:
א.י.ש. אשדוד
0527627127

פרשת וישלח

נגלה לעין כל, שנוכל לראות את הטובות, ורק אז שייך שביעה.

והנה הרמב"ן בריש הפרשה כתב וז"ל: כי נכתבה הפרשה הזאת ללמדנו רמז לדורות כי כל אשר אירע לאבינו עם עשו אחיו יאירע לנו תמיד עם בני עשו. וכתב רש"י על מה שאמר עשו (בראשית לג יב-יד) נסעה ונלכה ואלכה לנגדך. וענה לו יעקב, אדני ידע כי הילדים רכים והצאן והבקר עלות עלי ודפקום יום אחד ומתו כל הצאן. יעבר נא אדני לפני עבדו ואני אתנהלה לאטי לרגל המלאכה אשר לפני ולרגל הילדים עד אשר אבא אל אדני שעירה. וכתב רש"י (שם פסוק יד) הרחיב לו הדרך, שלא היה דעתו ללכת אלא עד סוכות, ואמר עד אשר אבוא אל אדוני שעירה, אמר, אם דעתו לעשות לי רעה, ימתין עד בואי אצלו, והוא לא הלך, ואימתני ילך, בימי המשיח (ב"ר עח יד), שנאמר ועלו

ואתה אמרת היטב איטיב עמך וגו' (בראשית לב, יג). בספה"ק קדושת לוי מבאר ואתה אמרת היטב איטיב עמך, פירוש שאטיב עמך שיהא הטוב, באתגליא לכל שהוא טובה, שלפעמים יש חסדים מכוסים שאין נראה לעין ואדרבה נראה שהיא רעה והטוב מכוסה, מה שאין כן בעשות הבורא ברוך הוא חסד מגולה עם האדם אז הטוב הוא מגולה.

כ"ק אאזמו"ר זי"ע הוסיף לזה מה שביאר אביו כ"ק אדמו"ר הזקן זי"ע מה שאנו אומרים בתפלה בשבת, 'שבענו מטובך' והוא על פי מה דאיתא בגמרא (יומא עד:) אינו דומה מי שרואה ואוכל למי שאינו רואה ואוכל, אמר רב יוסף מכאן רמז לסומין שאוכלין ואין שבעין, אמר אביי הלכך מאן דאית ליה סעודתא לא ליכלה אלא ביממא. ולכן אנו מבקשים 'שבענו מטובך' שנהיה שבעים מהטוב, שיהיה החסד

וע"י ה-ו"ה של השם הוא נהפך להיות שם של רחמים. ללמדנו שיש לפעמים שקורים דברים שנראים לעין דבר רע, ורק לבסוף נתגלה לעינינו שמה שחשבנו שהוא רע האמת שהוא טוב. לעתיד לבוא יהפך השם ל- י"ה-י"ה, שגם הענין שלפי ראות עינינו הוא רע, יתגלה מיד כדבר טוב, וזה כוונת הכתוב 'ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד'.

וזה היה כוונת יעקב אבינו כשביקש ואתה אמרת היטב איטיב עמך, וכמו שאמרנו תפלת יעקב הייתה על ימות המשיח, שאז יהיה היטב איטיב, שגם הרע יתגלה כדבר טוב.

מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו (עובדיה א כא).

ולפי דבריהם יש לומר שבקשת יעקב ואתה אמרת היטב איטיב עמך, כוונתו הייתה על ימות המשיח שאז יתקיים מה שנאמר (זכריה יד ט) והיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד. והוא על פי דברי האר"י הק' שלעתיד לבוא השם י"ה-י"ה יהפוך כביכול להיות י"ה-י"ה, שאותיות ו"ה יהיה ג"כ מהם אותיות י"ה, ואז יתקיים הפסוק 'ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד'.

ושמעתי פעם בענין זה, שאותיות י"ה לבדם הם בחינה של דין כמ"ש (תהלים קיח יח) יסר יסרני י"ה וגו'.

כרי, וכל מי שרואה אותן מנשקן, היך מה דאת אמר (תהלים ב יב) נשקן בר פן יאנף.

כך אומות העולם הללו אומרים, אנו עיקר ובשבילנו נקרא העולם, והללו אומרים בשבילנו נברא העולם, אמרו להם ישראל המתינו עד שיגיע היום ואנו יודעים בשביל מי נברא העולם, הדא הוא דכתיב (מלאכי ג יט) כי הנה היום בא בוער כתנור

איתא במדרש (מ"ר פג ה) התבן והקש והמוץ מריבים זה עם זה, זה אומר בשבילי נזרעה השדה וזה אומר בשבילי נזרעה השדה, אמרו החיטים המתינו עד שתבואו הגורן ואנו יודעין בשביל מה נזרעה השדה, באו לגורן ויצא בעל הבית לזרותה, הלך לו המוץ ברוח, נטל את התבן והשליכו על הארץ, ונטל את הקש ושרפו, נטל את החיטים ועשה אותן

הבריאה הייתה בשביל כלל ישראל, כמו שאמרו חז"ל (בראשית רבה א ו) בראשית, בשביל ישראל שנקראו ראשית תבואתו (ירמיה ב ג), וכוונת הטובה הוא בשביל להיטיב לעמו בשביל הטובה עצמה.

עוד יש לבאר דברי המדרש על פי פשט הראשון של הקדושת לוי, שאטיב עמך שיהא הטיב, שיתגלה לעין כל שהוא טובה, שלפעמים יש חסדים מכוסים שאין נראה לעין, מה שאין כן בעשות הבורא ברוך הוא חסד מגולה עם האדם אז הטוב הוא מגולה.

וכדאמרן שהבקשה היה על ימות המשיח, שאז יתגלה לעין כל הטוב, שבמשך ימי שהותינו בגלות היה באתכסיא. וזה הרמז על החיטים שהם עצם הטוב, אבל הם מכוסים כשאנו בגלות עם המוץ והקש, עד שלעתיד יתגלה עצם הטוב.

יעזור השי"ת שנזכה לברכה של היטב איטיב, לראות חסדים מגולים עדי נזכה ל'ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו', והיה ה' למלך על כל הארץ, בביאת גוא"צ בב"א.

מתוך השוה"ט ליל שב"ק פר' וישלח תשפ"ב

ועליהם הוא אומר (ישעיהו מא טז) תזרם ורוח תשאם וסערה תפיץ אותם, אבל ישראל, ואתה תגיל בה' קדוש ישראל תתהלל.

ונראה לבאר דברי מדרש זו, על פי דברי הקדושת לוי שדקדק כפל הלשון 'היטב איטיב' וזל"ק: כי הנה הבורא משפיע שפע ונותן טובו לעמו ישראל, וגם השפע בא על האומות. והחילוק ביניהם, הטובות שנותן לעמו ישראל הכוונה הוא בשביל טובה, והטובה שבא על האומות הוא על דרך (דברים ז י) ומשלם לשונאיו אל פניו להאבידו. ונמצא הטובה אינה טובה להם, אבל בישראל עמו כוונת הטובה הוא בשביל הטובה. וזהו היטב איטיב עמך, כוונת הטובה בשביל הטובה עצמה.

ועל פי דבריו הק' יתבאר כמין חומר דברי המדרש, שגם המוץ והקש יש בהם איזה בחינה של טוב, אמנם הטוב שלהם אינו מגיע לבחינת הטוב של החיטים, שהטוב שלה היא בבחינת היטב איטיב.

וכבר אמרנו שבקשת יעקב ואתה אמרת היטב איטיב עמך היתה על ימות המשיח, שאז יראו שתכלית

ירא יעקב מב' צדדים גם מצד 'פן יבוא והכני' וגם מצד 'אם על בנים', והכוונה או שירצה להרגו ע"י מלחמה היינו מיד עשו, ועל זה התפלל 'פן יבוא והכני'. או שיבקש עמו אחוה וריעות, מצד קירבה ומשפחה, שהרי אנשים אחים אנחנו, היינו 'מיד אחי', ועל זה אמר 'אם על בנים'.

והוסיף זקני ואמר, שזה מה שהוסיף יעקב וביקש ' ואתה אמרת היטב איטיב עמך', שהרי הבטחתי כי לא אעזבך' (שם כח יד), וכפילות הלשון של 'היטב איטיב', רמז שיזכה להטבה והצלה בב' אופנים, הן בגשמיות, והן ברוחניות.

והוסיף עוד זקני לומר שכן הוא בכל הדורות שסכנת בני ישראל מן האומות הוא בשני אופנים, פעמים שהם מבקשים לכלותם בפועל ממש, ופעמים שמבקשים להסירם מהאמונה ומדרך התורה ע"י שיקרבו ויתחברו עמהם, וצריכים ליזהר ולטכס עצות איך לינצל מהם בכל האופנים, ועל שניהם ביקש יעקב והתפלל להצלתו, הוא וזרעו אחריו בכל הדורות.

זקני ז"ל זכה לגור בירושלים בשנות הבחרות לאחר הבר מצוה שלו, לערך לפני תשעים שנה, הוא גם הכיר את פולין בתפארתה,

הצילני נא מיד אחי מיד עשו כי ירא אנכי אותו פן יבוא והכני אם על בנים. (בראשית לב יב) בשבוע הבעל"ט יחול יומא דהילולא של כ"ק אאזמו"ר זי"ע, ואומר מדברי תורתו שהוא בבחינת 'הוא היה אומר', על הפסוק הנ"ל.

המפרשים דקדקו דכיון שאמר 'מיד אחי' יודעים אנו דהכוונה הוא לעשו, ומדוע הוצרך לכפול ולומר 'מיד אחי מיד עשו'.

וכתבו בספרים הק' כי שתי ידות לעשו, ומפני שניהם היה יעקב מפחד, האופן הפשוט הוא שיבוא עשו להילחם עמו ולהורגו, והוא כליון גשמי. אמנם יש עוד אופן, והוא כשיתרצה אליו ויבקש אחוותו, ולישב עמו בשלוח כאחים אהובים, ובזה גדול הסכנה לכליון רוחני ח"ו, דטובתו ואהבתו של עשו רעה היא אצל יעקב, ועל שני חששות אלו אמר 'ויירא יעקב מאד' (שם פסוק ח) ושוב 'ויצר לו'. ועל זה התפלל 'הצילני נא מיד אחי', היינו שינצל ממנו שלא יקרב אליו כאח, ועוד ביקש 'מיד עשו', שינצל ממנו שלא ינהג עמו כעשו.

וזקני ז"ל פירש על דרך זה גם המשך הפסוק 'כי ירא אנכי אותו פן יבוא והכני אם על בנים'. פירוש דהיה

נסיונות החיים דאז היו מאוד קשים, כידוע הנסיונות על שמירת שבת וכדומה, וזה היה גלות רוחנית, ועל נסיונות אלו היה צריך זקני להתגבר.

במשך השנים קמו כמה וכמה ממשלות כאן בארץ ישראל, והצד השווה של כולם שהם מנסים להציר לאלו שהולכים בדרך התורה, אבל אופני הפעולה הם שונים, היו כאלה שניסו ללחום במלחמת חורמה כנגד לומדי התורה, והיו כאלה שניסו להשפיע בדרכי נועם עם כל מיני פיתויים, על אלו שהולכים בדרך ישראל סבא, במשך השנים ראו שאלו שהלכו בדרכי נועם הצליחו יותר לחבול בכרם, מאלו שלחמו במלחמת חורמה.

ואנו צריכים לבקש ולהתחנן מהשי"ת הצילני נא מיד אחי מיד עשו כי ירא אנכי אותו פן יבוא והכני אם על בנים. שיציל אותנו משתי דרכי פעולות אלו, בין כשהם מגיעים באופן של מלחמה, ובין כשהם מראים עצמם כאילו הם דואגים בשבילנו.

יעזור השי"ת שזכותו הגדול של זקני יגן עלינו ועל כל ישראל, יהי רצון שנזכה לינצל מידו של עשו, שהשי"ת יכלה שעיר וחותרנו ועלו לציון מושיעים, עדי נזכה לביאת גוא"צ בב"א.

מהתקופה שהגיע לשם חתונת אחיו כ"ק אדמו"ר רבי משה זצ"ל, שהתקיימה בזידיטשוב. כשנסע זקני בפעם הראשונה לקברי הצדיקים באירופא ראו עליו בחוש את הקושי והיגון שזה גרם לו, באמרו שעוד זכה לראות את כל המקומות והעיירות בתפארתם מלאים בחסידים ואנשי מעשה, וכעת כשהם שוממים מיהודים רבה אנחותיו.

אבל הוא בעצמו ב"ה לא עבר את מלחמות שהיו לא בשנות השואה באירופה, וכן לא במלחמות שהיו בארצנו הק' לאחר ימי השואה.

כשכ"ק אדמו"ר זי"ע הכ"מ התארס, שאלו חתנו הגה"צ רבי יהושע גרינוולד זצ"ל גאב"ד חוסט, מהו תאריך לידתו, כשהוא ענה שהוא נולד בכ"ז ניסן תש"ד, התרגש זקני החוסטער רב ואמר, באותה תקופה שעמדתי בין חיים למות, שנכנסו הרשעים הארורים ימ"ש לחוסט לפני פסח תש"ד, נולד המיועד להיות חתני, שם בשפל המצב כבר דאג הקב"ה לעתידו כשנולד בארה"ב אבי ז"ל.

זקני החוסטער רב זצ"ל עבר הגלות של 'פן יבוא והכני' בעברו המלחמה ובהיותו באושוויץ, וכ"ק זקני עבר הגלות השניה, הגלות של 'מיד אחי', שבשנים אלו בבוסטון

שב"ק פר' ויצא תשפ"ג

שמחת השבת שבע בדכות לבת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
עב"ג החתן הדב ברוך לייפער שליט"א

עדיבת השולחן הטהור ליל שבת קודש

ליכבש לבניו, ובספה"ק ערוגת הבושם
(פר' ויחי) מביא בשם הר"ה ק
מבומשאמש זי"ע, שהכוונה בזה היה
שיהא ליעקב איבנו כוח להמשיך
קדושת ארץ ישראל שלא במקומה.

וראיתי מוכא בשם אדמור"י בית
בעלזא שמצינו שיעקב זכה
לבחינה זו של קדושה שלא במקומה,
בדברי רש"י על הפסוק (כה, טו-יז) 'וייקץ
יעקב משנתו ויאמר אכן יש ה' במקום
הזה ואנוכי לא ידעתי, וירא ויאמר
מה נורא המקום הזה אין זה כי אם
בית אלוקים וזה שער השמים, וברש"י
שם וז"ל: 'וכלפי שאמרו רבותינו שאמר
הקדוש ברוך הוא צדיק זה בא לבית
מלוני ויפטר בלא לינה, ועוד אמרו
יעקב קראה לירושלים בית אל, וזו
לזו היא ולא ירושלים, ומהיכן למדו

ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה,
ויפגע במקום וילן שם כי בא
השמש ויקח מאכני המקום וישם
מראשותיו וישכב במקום ההוא,
ויחלום והנה סולם מוצב ארצה
וראשו מגיע השמימה והנה מלאכי
אלוקים עולים ויורדים בו, והנה ה'
ניצב עליו ויאמר אני ה' אלוקי
אברהם אביך ואלוקי יצחק הארץ
אשר אתה שוכב עליה לך אתננה
ולזרעך (כה, יא-יב-ג)

תחילה יש לדייק (כ"ה בעל הטורים)
באומרו 'אלוקי אברהם אביך
ואלוקי יצחק', ולמה לא הזכיר 'אביך'
גם אצל יצחק, וברש"י כתב על הפסוק
'הארץ אשר אתה שוכב עליה' וז"ל:
'קיפל הקדוש ברוך הוא כל ארץ
ישראל תחתיו, רמז לו שתהא נוחה

שבבבל שיקבעו בארץ ישראל, שכוונת הדברים משום שלכתי הכנסיות ובתי המדרשות יש כבר מעכשיו מעין קדושת ארץ ישראל, כענין קדושה שלא במקומה.

והנה היום (ח כמלו) היה היו"ד קדישא של זקני כ"ק מרן אדמו"ר הראשון הרה"ק רבי פינחס דוד הלוי זי"ע, וידוע שהיה צריך לגדוד מירושלים לאמריקא בדרך לא דרך, ותמיד בכל ימיו השתוקק לחזור לירושלים ולא עלתה בידו, ועדיין היתה ביתו בבוסטון כעין פינה של קדושת ארץ ישראל, ובוה המשיך על עצמו באמריקא קדושת א"י שלא במקומה.

וזקה"ק בספה"ק קדושת לוי מתרין את הדקדוק שהתחלנו בו, שכן אברהם איבנו הלך מארץ ישראל לחוץ לארץ למצרים, מה שאין כן אצל יצחק איתא בחז"ל (ב"ר סד, ג) שלא היה רשאי לצאת לחוץ לארץ משום שהיה קדוש בקדושת קרבן, לכן ליעקב שהותר לו גם כן ללכת מארץ ישראל לחוץ לארץ, נאמר 'אלוקי אברהם אביך', ולא כתב 'אביך' אצל יצחק, משום שבבחינת ההיתר הזה דווקא אברהם הוא אביך, כי יש לו השתוות עמו בהיתר זה, מה שאין כן אצל יצחק, ולכן דרכי ההתמודדות

לומר כן, אומר אני שנעקר הר המוריה ובא לכאן, וזהו היא קפיצת הארץ האמורה בשחיטת חולין (חולין צא:), שבא בית המקדש לקראתו עד בית אל, וזהו ויפגע במקום, ואם תאמר וכשעבר יעקב על בית המקדש מדוע לא עכבו שם, איהו לא יהיב לביה להתפלל במקום שהתפללו אבותיו, ומן השמים יעכבוהו, איהו עד חרן אזל' וכו'.

וב"ק מרן אאזמו"ר זי"ע אמר על אחד מראשי הציונים, שבשעת הקמת המדינה אמר על מאמר חז"ל (ילקוט שמעוני ישעיהו רמז תקג) 'עתידה ארץ ישראל שתתפשט בכל העולם כולו', שנתקיימה כבר במוחש ממש, משום שאחד מכללי המדינה הוא להקים בכל המדינות בעולם שגורירות, וחוק העולם קובע שבתוך כל אחד ממקומות השגירות החוק הוא כפי המדינה אשר למענה היא עובדת, ואם כן זכינו שתתפשט חוק המדינה שבארץ ישראל בכל העולם, אלא שאנחנו יודעים שלא לזה נתכוונו חז"ל, ואנחנו מקווים לזכות להתפשטות של קדושת ארץ ישראל בכל העולם.

ובשם בעל החזון איש ידוע, שאמר בביאור מאמר חז"ל (מגילה כט.) 'עתידין בתי כנסיות ובתי מדרשות

הלילה, שיוכל להתחזק בהם ולהתרומם ממצבו הקשה.

זוה שייך בכל שמחה שיש, ובאים להשתתף כאלו אשר מרוכים הם בצרות ל"ע, אם בוש"ק או בעניני רפואות ושידוכים, וצריך לידע שיש כוח ביד החתן והמחותנים להמשיך לאותם נזקקים לדבר ישועה ורחמים כל מילי דמיטב.

ויעזור השי"ת שיוכה החתן לבנות בית נאמן בישראל, שיהא בנין עדי עד וקשר של קיימא, ושהזיווג יעלה יפה, ושנוכל להמשיך על עצמינו מעין קדושה גם בענינינו הגשמיים, ולהמשיך קדושת ארץ ישראל בכל מקום ופינה שאנו פונים, ושנוכה לגאולה השלימה בבנין ביהמ"ק בביאת גוא"צ בב"א.

קידושא רבא בצפרא דשבתא

שמוחת הבר מצוה להבחוד נתן פינחס אליעזר נ"ו
בן ידידינו הד"ר רפאל בנימין הנסון הי"ו

הנה ידוע שבחור בר מצוה זוכה ביום כניסתו לעול תורה ומצוות ליצר טוב, ועד אז אין היצר הרע השוכן בו לוחם כל כך שלא יעבוד את השי"ת, אבל בראותו את היצר הטוב בא לשכון עמו במחיצתו, אזי הוא מתחיל ללחום עם היצר הטוב ולשדלו לאדם לעבירות ח"ו.

ובפרשתן (ויצא) מצינו בחינת היצר הטוב שהוא יעקב והיצר הרע שהוא עשו, והנה עשו מלשון עש"ו נגמר ביצירה, ובכתוב (כו, טו) מצינו 'עשו בנה הגדול וגו' יעקב בנה

הקטן, היינו שעשו הרגיש בעצמו תמיד שהוא הגדול והנגמר יותר מאשר יעקב אחיו הקטן, ובאמת אנו יודעים שענין הגדלות שייך רק למי שמבין שיש לו עדיין להיכן וכמה לגדול, אם בתורה וביראת שמים ובעבודה, ולא כאותם שבאים לעול תורה ומצוות ומניחים תפילין רק באותו היום ול"ע מפסקים תיכף בכך, אלא הבחור הבר מצוה מבין שיום הבר מצוה אינו אלא התחלה לחיים מלאים בתורה ובמצוות, ואמי תליט"א הזכירה לי בשבוע העבר על חברה שצילמה בארה"ב חתונות,

ולכסוף היו כותבים: 'זאת רק ההתחלה – מכאן והלאה ההמשך'.

ובכמו ילד קטן ששואלים אותו בן כמה הוא, ועונה שהוא בן שבעה ושלושת רבעי שנה, ולא בן הוא אצל האדם הגדול, הוא רוצה שיחשבו שהוא עדיין צעיר בשנים ולכן אינו מגלה בן כמה הוא, והיינו שהקטן בדעת חושב תדיר שהוא כבר גדול ועש"ו ואין לו יותר במה להשתלם, והגדול בדעת מבין שרק ע"י מה שימשיך לגדול במעשים, ולא ינוח ולא ישקוט, בזה יוכל הוא להתפאר.

ועוד בחינה יש אצל היצר הרע, והוא מידת לב"ן הרשע, במה שצובע כל דבר ודבר רע שיחשוב האדם שהוא ראוי והגון, וכמו שידוע בשם הבעש"ט הק' (בראשית קמז) במאמר חז"ל (שבת עה.) 'שוחט משום מאי חייב – משום צובע', ובתוס' שם פירשו שהכוונה לשוחט דעלמא, והיינו היצר הרע 'השוחט' את בני האדם הנופלים ברשתו אשר טמון, 'משום מה הוא חייב' על צידת בני האדם, 'משום

צובע' – שמשכנע את האדם לומר על עבירה כזו שהיא מצוה, כגון שלדבר על פלוני לשון הרע זהו מצוה גדולה וכדומה, וליתן צדקה לעני פלוני הוא עבירה, וזהו קליפת לב"ן הרשע לצבוע מטוב רע ומרע טוב.

ועוד מצינו בפרשתן שאמר יעקב אבינו ללבן (לא, מ) 'הייתי ביום אכלני חורב וקרח בלילה', ואפשר לרמוז בזה ליצר הרע המכניס בלב האדם קרירות בעבודת ה' וחמימות לדבר עבירה, וצריך האדם להתגבר על היצר המחטיא, ולזכות לקיים מצוות ה' בחמימות אש קודש, ולעבירות יגש מתחילה בקרירות עד שלא יחפוץ לעבר על העבירה.

ויעזור השי"ת שיגדל הבחור נ"ו בתורה ובעבודה וביראת שמים, ושיזכה לנצח במלחמת היצר הרע, ושיזכו אביו הרב רפאל שליט"א וזקני החתן שליט"א לרוות תענוג ונחת מבן זה ומכל צאצאיהם, ושנוכה כולנו לגאולה השלימה בבנין ביהמ"ק בכיאת גוא"צ בב"א.

רעוא דרעוין

והיינו שהאדון נתפלא על יוסף הצדיק במה שאין הברכה שורה עמו גם בחו"ל מכוח מה שממשיך יוסף על עצמו קדושת ארץ ישראל גם בארץ העמים, ורק הצלחה יש לו, ודימה בעצמו שהכוונה בכך הוא בוודאי משום שיוסף הוא רק משרת בביתו ואינו אדון ולכן אין מספיק בכך שתשרה הברכה עליו במצרים, ולאחר שמינהו אדון לביתו תיכף שרתה הברכה בבית המצרי בזכות יוסף.

ולפי דבריו הק' יש להוסיף גם ביאור בפרשתן, שמצינו שאמר לבן ליעקב אבינו (ל, כז) 'ויאמר אליו לבן וגו' נחשתי ויברכני ה' בגלגלך, ועוד בהמשך הכתובים (שם ל) 'כי מעט אשר היה לך לפני ויפרוץ לרוב ויברך ה' אותך לרגלי, והיינו שיעקב אבינו זכה לברכת ה' גם בבית לבן הארמי, והוא ענין המשכת הברכה גם במקומות השפלים בזכות הצדיק.

וכבר דיברנו אתמול שיעקב אבינו זכה לקדושת ארץ ישראל שלא במקומה ענין 'נחלה בלי מצרים, וכמו שברכו ה' (לעיל כח, יד) 'ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה ונברכו כך כל משפחות האדמה ובזרעך, היינו שיוכה

הנה ידוע משמו של הרה"ק היהודי הקדוש מפרשיסחא זי"ע שיש ב' בחינות, 'הצלחה' שזה כדרך הטבע, ו'ברכה' שזה שלא כדרך הטבע, והצלחה שייך שיהיה רק בחו"ל, וברכה שייך שיהיה רק בארץ ישראל, וכלשון הכתוב (תהלים קכח, ה) 'ברכך ה' מציון'.

ומחותנו הרה"ק רבי דוד'ל מלעלוב זי"ע הוסיף על דבריו ואמר שגם בחו"ל יכול האדם לזכות לברכה על ידי מה שמביא על עצמו קדושת ארץ ישראל.

ובנו הרה"ק רבי משה מלעלוב זי"ע (חתן היהודי הקדוש) פירש על פי דבריו את הפסוקים בפרשת וישב (למ, א-ב-ג-ד-ה) 'ויוסף הורד מצרימה ויקנהו פוטיפר סרים פרעה שר הטבחים איש מצרי מיד הישמעאלים אשר הורידהו שמה, ויהי ה' את יוסף ויהי איש מצליח ויהי בבית אדניו המצרי, וירא אדניו כי ה' אתו וכל אשר הוא עשה ה' מצליח בידו, וימצא יוסף חן בעיניו וישרת אתו ויפקדהו על ביתו וכל יש לו נתן בידו, ויהי מאז הפקיד אתו בביתו ועל כל אשר יש לו ויברך ה' את בית המצרי בגלל יוסף ויהי ברכת ה' בכל אשר יש לו בבית ובשרה'.

יהיה עולה יפה", כי כל העבודות הם לייחד קוב"ה ושכינתיה, בבחינת יחוד שמות הוי"ה ואדנ"י שהצדיקים מייחדים במעשיהם הטובים, והנה כתוב בס' שלעתיד לבוא יהיה שם הוי"ה באותיות יהי"ה, שהוי"ו תהיה יו"ד, וזהו 'ביום ההוא יהי'ה ה' אחד' וגו' (זכריה יד, ט), ולכן מברכין שהזיווג יהיה עולה יפה, היינו שהזיווג הזה של איש ואשה יעורר את הזיווג העליון לקרב את ביאת משיחנו, ואז יהיה הזיווג יהי"ה אדנ"י גימ' יפה, עכ"ל.

והיינו שהשם ו"ה מגביל את השם י"ה, ולעתיד לבוא יהיה שם הוי"ה באותיות יהי"ה, בלי שום הגבלה. ואנו מברכים את החתן שיוזכה להמשיך קדושה על כל עניני הגשמיים שבעולם, עד שיוזכה לבחינת 'נחלה בלי מצרים' כעין העתיד לבוא בבחינת יפה.

ויעזור השי"ת שיוזכו החתן והכלה לבנות בית נאמן בישראל, ושהזיווג יעלה יפה, ושנוזכה לבחינת 'ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד' בגאולה השלימה כבנין ביהמ"ק כביאת גוצ"א בב"א.

להמשיך קדושה גם שלא במקומה בחו"ל, ועי"ז יזכה להמשיך השפעות גם שלא במקומה.

והנה איתא בחז"ל (ילקוט שמעוני ישעיה רמז תקג) 'עתידה ארץ ישראל שתתפשט בכל העולם כולו, והיינו שאז נזכה לבחינת הברכה בכל מקום בעולם, ובכל פרטי העש"ן יהיה שייך בחינה זו, היינו 'עולם' מה שהבאנו שארץ ישראל תתפשט בכל העולם, 'שנה' שלא יהיה 'נחלה בלי מצרים' מוגבל רק לשבת, אלא שנוזכה אז לבחינת 'יום שכולו שבת', וכן יהיה גם בענין 'נפש', שכיון שהשי"ת ישחט אז את היצר הרע (סוכה נב.), שוב לא יוכל היצר לעכב את האדם מלהתקדש בקדושה של מעלה ולערות על עצמו רוח טהרה ממרומים.

ולכן נתקנה סעודה שלישית כנגד יעקב אבינו, משום שאז ממשיכים את קדושת השבת לתוך ימי החול, כענין קדושה שלא במקומה שזוכים בזכות יעקב.

והנה הרה"ק מראפשיץ זי"ע בספה"ק זרע קודש (פ' וירא) ביאר הטעם מה שאנו מברכין את החתן "שהזיווג

'שמחת שבע ברכות משותפת'

להחתן הרב ברוך לייפער הי"ו עב"ג בת כ"ק אדמו"ד שליט"א
 ולהחתן הרב שלום וייס הי"ו נכד כ"ק אדמו"ד שליט"א - ירושלים
 יום המישי אוד לח' כסלו תשפ"ג יו"ד של האדמו"ד הזקן מבאסטאן זי"ע
 עיה"ק ירושלים

אביו תרח, וכששאלו תרח מה היה
 במקום הפסלים שלכן מצאם כולם
 מנופצים, וענה לו אברהם שהם
 התחילו לריב בינם לבין עצמם עד
 שכל אחד שבר את השני לגדל ועמו.

אלא התירוץ לכך הוא, שלאב כמו
 תרח אפשר לספר סיפורים
 ודמיונות, אבל את חמוי אי אפשר
 לרמות כן, וצריך לספר לו את כל
 האמת, ולכן לא היה יכול יעקב אבינו
 לומר כן ללבן על התרפים.

הנה היום (ה כסלו) חל היו"ד קדישא
 של זקנינו כ"ק האדמו"ר הרה"ק
 רבי פינחס דוד הלוי בן הרה"ק רבי
 שמואל שמעלקא זי"ע, וחשבתו על
 מה שאנו מסובים בירושלים עיה"ק
 ת"ו בשמחת שבע ברכות לב' צאצאים
 של זקני, ואיזה נחת רוח יש לו
 במרומים על כך, שהרי ידוע שמה
 שנסע להתגורר בארה"ב היה בעל
 כורחו, וכל ימיו השתוקק לחזור ולזכות

אקדים במילתא דבדיחותא לכבוד
 שמחת חתן וכלה, הנה
 המנהג הוא שאבי הכלה נותן מתנה
 לחתן טלית והחתן קושר את הציצית,
 ושמעתי רמז לכך בפרשתן (ויצא ל, מב)
 'והיה העטופים ללבן והקשורים ליעקב',
 העטופים היינו הטלית מלשון 'עטיפת
 טלית', והקשורים היינו הציצית
 שקושר, ורמז שלבן שהיה אבי רחל
 ולאה הוא נתן את עצם הטלית, ויעקב
 שהיה החתן קשר בהם את הציצית.

עוד דבר צחות אוכיר, שהנה מצינו
 בפרשתן שרחל גנבה את
 התרפים מלבן, עד שרדף לבן אחריהם
 וחיפש אחר התרפים ולא רצתה רחל
 לגלות אשר היא גנבתם, ולמה לא
 אמרה רחל ללבן שהתרפים - אשר
 הם היו העבודה זרה של לבן, ברחו
 והלכו להם, ואם הוא מאמין בהם
 שהם אדוני העולם למה לא יאמין
 לכך, וכמו שמצינו במדרש אצל אברהם
 אבינו ששבר את כל הפסלים של

אזי ישאו את עיניהם אל אבות המשפחה, ובזכות זה יזכו להצלחה.

וידוע מה שאמר הרה"ק מראפשיץ זי"ע על החילוק בין יחסן למי שאינו, שמי שאינו נצר למשפחת צדיקים, אזי לאחר שמתפלל הוא מרגיש נעלה ביותר על מה שהתפלל כראוי מה שלא זכו אבותיו, אבל היחסן גם לאחר שמתפלל כדבעי, עדיין הוא מחשב בעצמו שכלל לא הגיע לבחינת התפילה של אבותיו הק', ובבחינת 'מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי', וזה"ב 'שיר למעלות' אשא עיני אל ההרים' – היינו אל ההורי"ם שהם האבות הק', 'מאין יבוא עזרי' – שמחשבה זו גורמת לו שיבין שעדיין לא זכה לשלימות העבודה כראוי כמו שזכו אבותיו הק'.

ויעזור השי"ת שיזכו החתנים והכלות לדורות ישרים ומבורכים ולבנין עדי עד וקשר של קיימא, ושהוויג יעלה יפה, ושיזכו המחותרים והוקנים לנחת מרובה, ושנוכה כולנו לבנין ביהמ"ק בביאת גוא"צ בב"א.

לדור בארץ ישראל ובירושלים עיה"ק, וכהיום זכה לצאצאים בארץ ישראל בבחינת 'ושבו בנים לגבולם', ואני זוכר את חנוכת הביהמ"ד בהר גוף בראש השנה ויוה"כ, וזקני זי"ע היה אז עם דודי האדמו"ר שליט"א, ואז עדיין כמעט לא היו ממשפחתינו שהתגוררו כאן בא"י.

ובאמת כבר אמרתי ואחזור על כך, שכל מה שזכיתי אני להתגורר כאן בארץ ישראל, הכול הוא בזכותו של דודי האדמו"ר שליט"א, הוא אשר זירוני לצורך כך, וכן כל מה שמשפחתנו נמצאת היום בא"י הוא ג"כ בזכותו של דודי האדמו"ר שליט"א, ובוודאי שלוקנינו זי"ע יש נחת רוח מרובה מכך, ויעזור השי"ת שזכותו הקדושה תגן על כולנו בכל העינים.

ובמדרש בפרשתן (סח, ב) 'שיר למעלות אשא עיני אל ההרים, אשא עיני אל המלפני ולמעבדני', ויש לומר בזה רמז לחתן וכלה הבאים לבנות בית נאמן בישראל, שאם ירצו להצליח בכל מעשי ידיהם,

שמחת השבע ברכות ע"י מולל ש"ס דקהילתנו הק'
להכלה שתחי' בת נשיא הכולל כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
בשילוב סיום מסכת מכות
יום ראשון י' כסלו תשפ"ג

ובזכותו הכולל מתנהל בשלום
ובמישור, וחברי הכולל גדלים בכל
הענינים לתפארת, ואברכו שיוכה
להמשיך במלאכת הקודש מתוך בריות
גופא ונהורא מעליא, ויראה שמחות
ונחת אצל יוצאי חלציו.

ובגמרא קידושין (כט:): נחלקו אם
ישא קודם אשה ואחר כך
יעסוק בתורה או יעסוק בתורה ואחר
כך ישא אשה, והק' שם בגמ' 'רחיים
בצאוורו ויעסוק בתורה', ואיך יוכל
לפנות מחשבתו כראוי לעסק התורה,
ובאמת אצלינו החסידים נהגו והקפידו
להינשא קודם כדי שיוכלו לעסוק
בתורה מתוך קדושה וטהרה, ולכן
כמה נאה שנערוך שמחת שבע ברכות
במקום כזה שיושבים בו אברכים
ועמלים בתורה בטהרה, ויבין החתן
שליט"א שלא הפסיד מאום מעסק
התורה כמה שבכא כברית הנישואין
בזמן הראוי ולא המתין כמו שנהגו
בישיבות אחרות.

ובגמרא יבמות (סב:): שנינו: 'אמר
רבי תנחום א"ר חניליא,

הנאה גדולה יש לי מכך שצירפו
לשמחת השבע ברכות גם סיום
מסכתא של חברי הכולל שליט"א, שכן
'אין שמחה כשמחת התורה', ולכן אין
בחינה ראויה יותר לשמוח בשמחת חתן
וכלה אלא ע"י שמחה של לימוד התורה.

ובאמת השמחה שיש אינה אלא בסיום
מסכתא, אלא בכלל אצל לומדי
תורה יש בחינה של שמחה הבאה ממקור
גבוהה, שכן איתא בזה"ק שהקב"ה
וישראל ואורייתא חד הם, וא"כ אלו
הדבוקים בתורה"ק הם מושפעים ממקור
השמחה שיש למעלה אצל הקב"ה.

ולכן השתדלנו ביותר שנוכל לערוך
את השמחה הלז כאן עם חברי
הכולל שליט"א, אף שהיה נצרך בשביל
כן לדחוק בזמנים שלא להפריע מסדרי
הכולל, והשמחה נערכת בזמן שאינו
זמן, אבל לגודל חשיבות המאורע
הסכמנו לכך.

וברכה מיוחדת לראש הכולל הרב
הגאון רבי פינחס שליט"א,
אשר הוא הגבר העומד בראש
המערכה במסירות נפלאה עד אין קץ,

ה' ו'תורתו', ומביא שלאחר הנישואין שזוכה האדם ללמוד תורה במהרה, אזי היא 'תורתו' בבחינת לידה, ותורה כזו היא פרה ורבה ואז נעשה 'שלום' בין כוח החומר לכוח הצורה, ונהפך הכל לצד הקדושה, והיא עיקר העבודה לאחר הנישואין להמליך את הצד הרוחני על כל מעשיו החומריים.

ובגמרא עירובין (נד:) שנינו: 'אמר לחכמה אחותי את ומדע לבינה תקרא, עשה מודעים לתורה, רבא אמר עשה מועדים לתורה, וברש"י: 'קבעו עתים לתלמידיכם, שידעו עת לבא ולשנות', והיינו שהאופן הראוי ללימוד התורה הוא על ידי מה שקובע זמן מיוחד דייקא למסגרת כזו של לימוד המביאה ליכירת התורה באופן של חזרה ולימוד מהיר.

ובדרך דרוש אפשר לומר בכוננת דברי רבא 'עשה מועדים לתורה', והוא בחינה של שמחת סיום מסכתא בתוך מסגרת הכולל, וכהא דשנינו בגמרא שבת (ק"ח:): 'אמר אביי, תיתי לי דכי הוינא צורבא מרבנן דשלם מסכתיה, עבידנא יומא טבא לרבנן', ואנו יודעים שביטולה זהו קיומה להביא לשקידת התורה ביתר שאת וביתר עוז, במה שרואים האברכים איך

כל אדם שאין לו אשה שרוי בלא שמחה בלא ברכה בלא טובה וכו' במערכא אמרי, בלא תורה בלא חומה, בלא תורה דכתיב האם אין עזרתי בי ותושיה נדחה ממני, בלא חומה, דכתיב נקבה תסובב גבר, רבא בר עולא אמר בלא שלום, דכתיב וידעת כי שלום אהלך ופקדת נוך ולא תחטא, וידוע שאחד בא לפני החזן איש ותמה על דברי הגמרא שכלא נישואין אזי 'תושיה נדחה ממני', והוא רואה ממך להיפך מה שאשתו מבקשת ממנו תדיר לנקות ולרחוץ הכלים המלוכלכים ולמה יקרא לזה תושיה, והשיב לו החזן"א שיש ב' הוידעים באמת את מצבו של הבעל בתורה, הקב"ה ואשתו שהיא עזר כנגדו, והאשה רואה מיד אם שאיפתו נמצאת בלימוד התורה או שמא בהבלים, ואם הוא רוצה יותר לעסוק בענינים אחרים, ולכן כל מי שמקבל עליו עול תורה באמת, מעבירין ממנו עול דרך ארץ, ולא יהיה לו שום הפרעות מניהול הבית, אלא אדרבה אשתו תהיו לו לעזר שיוכל להמשיך ולהתעלות בלימוד התורה.

ומצאתי שם בספר בן יהודע שמציין לפסוק (תהלים א, ב) 'כי אם בתורת ה' חפצו ובתורתו יהגה יומם ולילה', שיש ב' בחינות בתורה, 'תורת

וחקר לעומקה אשר היא רחבה מני
 ים, וכמו שרואים כאן בכלל שישנם
 אברכים שכבר זכו לסיים את הש"ס,
 ועדיין יושבים וחוזרים שוב על הש"ס
 ביתר עומק והבנה.

ויזכו החתן והכלה לבנות בית נאמן
 בישראל ושהזיווג יעלה יפה,
 ואני ומחותני שליט"א נזכה בעזהשי"ת
 לראות הרבה נחת מהם, ואת כל
 האברכים שליט"א אברך שיזכו לראות
 נחת דקדושה מיוצאי חלציהם, ונזכה
 כולנו לגאולה השלימה בבנין ביהמ"ק
 בביאת גוא"צ כב"א.

מוקירים ומעריכים את לימוד התורה
 שלהם, וכמו כן גם בעריכת שמחת
 שבע ברכות בתוך הכולל יש משום
 כך, שמביא את האברך להתבונן
 בתכלית ענין הנישואין למה תכליתו
 בעולם ואיך צריך הוא להשלים את
 עצמו כדי לבוא לשלימות, ועל ידי
 כך יזכה לבחינת שלום בית באופן
 הראוי ביותר, בראות נוות ביתו איך
 שמנצל את עתותיו לתכלית הנרצה.

ויעזור השי"ת שיזכו האברכים
 להמשיך ולגדול בתורה
 מעלה מעלה, שכן בתורה אין קץ

שמחת הבר מצוה להבחוד נתן פינחס אליעזר נ"ו
 בן ידידינו הד"ר רפאל בנימין הנסון הי"ו
 יום רביעי ו' כסלו תשפ"ג

חנה ידוע אשר יום רומז לבחינת
 חסד ולילה לבחינת דין, וכן
 רומז היום לענין הגאולה והלילה
 לבחינת הגלות, וכמו כן מצינו ב'
 בחינות אלו אצל בחור בר מצוה, שכן
 ביום מלאות י"ג שנים זוכה האדם
 לקבל יצר טוב, ועד אז שהיצר הרע
 שולט לבדו אזי אין מלחמה ומניח לו
 לעשות כרצונו, אבל בראות היצד"ר

נאמר איזה ענין השייך לא' מצדיקי
 שושלת בית סטרעטין, לכבוד
 המשפחה הנכבדת שהם שייכים
 למשפחת שושילתא קדישא הדין.

בפרשתן (ויצא כה, י-יא) 'ויצא יעקב
 מבאר שבע וילך חרנה,
 ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש
 ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו
 וישכב במקום ההוא.'

את היצר טוב שבא לחסות עמו, מיד מתחילים המלחמות בין היצה"ר ליצה"ט, והנה יום רומז ליצר טוב ולילה רומז ליצה"ר.

וזה ביאור 'ויצא יעקב וגו' כי בא השמש', היינו שנעשה לילה בחינת היצר הרע, ובהמשך הכתוב 'ויקה מאבני המקום', והיינו כדאיתא בספר יצירה ש'אותיות הם בבחינת אבנים', ואפשר לבאר כוונת הדברים שכן השי"ת ברא את העולם ע"י אותיות התורה שקדמה לעולם, וכן דרך הבונים להשים לבינה על לבינה עד שנבנית הבנין, ולכן נקראו האותיות אבנים להורות בחינה זו של בריאת העולם ע"י אותיות התורה, ולכן מי שרוצה להינצל מעצת היצר הרע המחטיאו, עצתו שיקח אבנים הרומזים לאותיות התורה ויתדבק בהם, וכדברי חז"ל (קידושין ל:): 'בראתי יצר הרע ובראתי לו תורה תבלין', ולזה בא המשך הכתוב 'וישם מראשותיו וישכ"ב במקום ההוא', היינו 'ויש כ"ב' - רמז לכ"ב אתון דאורייתא.

ובמו כן צריך לדעת הבחור הבר מצוה שלפנינו, אשר הוא מופלא בשקידת ובהתמדת התורה בכל כוחו, שאם יתמלא היצר הרע עליו

בכעס על אשר אינו שומע בקולו, מיד יכנים את כל עצמו בלימוד התורה ובזה יוכל לנצחו.

הנה שם הבחור הוא נתן פינחס אליעזר נ"ו, ובכל פעם שאני שומע את שמו של הבחור, נזכר אני במה שסיפר כ"ק מרן אאזמו"ר מבאסטאן זי"ע על אדם שהיה בא לבאסטאן לאסוף מעות ושמו היה רבי פינחס אליעזר פקשר זצ"ל (סבו של ר' מאיר פרוש הי"ו), והוא היה חסיד של הרה"צ רבי דוד'ל בידערמאן זצ"ל (היה דודו של זקני האדמו"ר הראשון לבית באסטאן זי"ע, וכל חייו היו נעים סביב מאמריו של רבי דוד'ל, וכמו כן הושתתה חסידות באסטאן על פי דרכו).

וישם בעיר באסטאן היתה הגשמייות מצויה בשפע רב, וסעודות גדולות היו נסעדים כיד המלך, והיה רבי פינחס אליעזר מספר על הסעודות בצל רבו רבי דוד'ל בירושלים של מעלה, שלא היו בידם די מעות אפילו בשביל סעודה פשוטה, ולכן היו כולם מביאים מביתם את פת השחרית שלהם שהיתה כלולה מפת יבשה עם מעט שירע"ם (ענבניות בשמן), והיו סועדים כולם בצוותא חדא כל אחד מה שהביא עמו מביתו, אלא שהשמחה שהיתה מצויה שם בעת הסעודות

הללו, בעת יושבם חסידים ואנשי מעשה ומדברים בענינים נעלים, וכל השפע הזאת בבאסטאן אינה משתווה כלל לאותה השמחה.

ולזה צריך הבחור נ"ו לזכור בכל ימי חייו לקיים את מצוות ה' במחשבה מתוך שמחה של מצוה, ויש מי שאומר שהמצוה הראשונה שמזדמנת לבחור הבר מצוה תיכף בכניסתו לעול תורה הוא להיות בשמחה, ועיקר השמחה להיות שמח בקיום תורת ומצוות ה', ושאר השמחות

שישנם בעולם הם דופי הבל ורעות רוח, כענין 'שקר החן והבל היופי'.

ויעזור השי"ת שיזכה הבחור נ"ו לגדול בתורה ובעבודה וביראת שמים, כפי גדול שאיפתו ושאירת הוריו וזקניו ומשפחתו, ואת ידידי הרב רפאל שליט"א אברך שיזכה לרוות רוב נחת מבנו זה ומכל צאצאיו, וכן ברכה מיוחדת לזקני החתן ממאנצ'סטר ומא"י שיזכו לרוות נחת מכל צאצאיהם, ונוכה כולנו לבנין ביהמ"ק בביאת גוא"צ בב"א.

הוצאות הגליון נדבת
ידידנו הרה"ג רבי הלל אהרן אשר שליט"א
לדגל שמחת נישואי בנו
החתן שמואל שמעלקא נ"י למזל"ט בשעטומ"צ

שמחת 'העליה לתורה' יתקיים בשב"ק זו בביהמ"ד זדע לוי רח' אם הבנים
קידושא רבא לאחד התפילה

יזכו לבנות בית נאמן בישראל על אדני התורה והחסידות,
בנין עדי עד, בקשר של קיימא,
ויזכה לרעות רוב נחת ותענוג דקדושה מכל יוצ"ח
בבריות גופא ונהורא מעליא